

Забрави си рогата,
 Бързи крака забрази,
 Гласа ѝ се задави.
 — Гине, бабо хубава,
 Твойта коза гърбава, —
 Презъ ума ѝ премина,
 И така си загина.

На утрото овчари,
 Двама, трима другари
 На горската поляна
 Кръвъ видѣха разлѣна,
 И две криви рожета
 И четири крачета!

Елинъ Пелинъ.

Яката шейна

Западниятъ склонъ на хълма се спущаше полегато надолу и опираше въ покрайнинитѣ на града. Тамъ мѣстото бѣше заравнено. Малки, схлупени кжщурки, като поникнали гжби, се редѣха край хълма. Надолу започваха тѣсни, нечисти и криви улици. Не улици, а сѣкашъ изрѣшени отъ порои мѣста, насипани съ едри камъни, чакълъ и пѣськъ. По тѣхъ едвамъ можеха да се разминатъ двама души. И, не да се разминатъ както трѣбва, ами да си сблъскаатъ раменетѣ.

Всѣка зима, щомъ небето посивѣе и запъплятъ тежки мъгли, тѣзи улички се разхубавяваха. Тогава едъръ, сипкавъ снѣгъ наваляваше и застилаше камънака и чакъла. Уличкитѣ ставаха равни — гладки, бѣли и чисти. По тѣхъ се вървѣше лесно.

Винаги, следъ обѣдъ, най-крайната, най-стръмната уличка, гжмжеше отъ деца. Малкитѣ, остроноси шейни се плъзгаха по заледения снѣгъ отъ само себе си. Една двойна диря, широка колкото жабешки скокъ, се бѣше врѣзала въ снѣга. А отъ страна, като стжпки отъ голѣмо стадо, личаха отпечатъцитѣ на безброй токове и ходила.